

ADIDE PV

fulls d'inspecció

associació d'inspectors d'educació del pais valencià

NÚM. 5
DESEMBRE 2005

Sumari

Nostra Portada	2
per Carlos Rodríguez González	
Algunes reflexions sobre el Projecte	3
de la Llei orgànica d'Educació.	
per Claudio Castells Sanchis	
Haciendo memoria y balance	4
de la gestión del último año.	
per Esteban Martínez Lobato	
La tutoria, assignatura	6
pendent del Sistema (i 2)	
per Marc A. Adell	
Admisión de alumnos:	8
equidad y libertad	
per Vicente Díaz	
Entrevista: Marisol González Felip	10
per Carlos Rodríguez	
Ple de continent , buit de contingut	13
per Tudi Torró	
Que ve l'Inspector!	14
per Enric Albero	
VIII Jornades de Formació	15
d'ADIDE-PV.	
per Claudio Castells	
Informacions. Plataforma reivindicativa	17
Comparecència del President d'ADIDE-	18
Federación davant la Comissió d'Educació del	
Congrés dels Diputats.	
Ressenya de llibres	19
per Santiago Estañán	
José Luís Narciso, una vida dedicada	19
a l'ensenyament	
per Salvador Valle	
Les nostres escoles!	20

CONSELL DE REDACCIÓ:

Carlos Rodríguez González, Santiago Estañán Vanacloig
Jesús Pellicer García, Valentín Velasco Laiseca
Disseny i edició: Carlos Rodríguez González
Supervisió lingüística: Jesús Pellicer

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

Apartat de Correus 29 - 46080 València (L'Horta)

PORTADA

LA INSPECCIÓ D'EDUCACIÓ EN EL CINEMA

per Carlos Rodríguez González

Hi ha oficis que tenen molta acceptació en els arguments de les pel·lícules. Policia, advocat, metge són professions que apareixen en molts arguments cinematogràfics. En canvi hi ha d'altres que poques vegades es mostren ni com a personatges secundaris. Una d'aquestes es la Inspecció d'Educació. En la nostra memòria només hem trobat unes poques pel·lícules en les que podem veure un Inspector d'Educació desenvolupant les seues funcions

La més antiga d'aquestes és *Els dies del passat* (1977) en la que Juana (Marisol) mestra en una escola rural de les muntanyes cantàbriques en les quals el seu nuvi, interpretat per Antonio Gades, forma part de la guerrilla contra el règim de Franco. Un dia arriba al poble, muntat en bicicleta el senyor Inspector d'Educació, interpretat per Manuel Aleixandre.

En *La vita é bella* Guido (Roberto Benigni) suplanta un Inspector d'Educació en la Itàlia de 1939 i visita una escola fent una sàtira feroç del fascisme.

Un Inspector d'Educació apareix en la pel·lícula de Bertrand Tavernier *Ça commence aujourd'hui* (Avui comença tot) quan Daniel Lefebvre, interpretat per Philippe Torreton, director i mestre d'una escola infantil d'una ciutat deprimida del nord de França ha de ser avaluat per tal de promocionar en la seua carrera docent.

En la sèrie d'animació *Els Simpsons* apareix també un Inspector d'Educació resignat davant l'escola de Springfield, la pitjor de tota la seua zona, i que pensa que, al final, tota la escola pública (dels Estats Units, clar) acabarà igual.

Amb ocasió de que un dels alumnes del internat de *Els xics del cor* crema l'edifici un inspector d'educació té una fugaç intervenció.

Per últim, en *Obaba* de Monxo Armendàriz i adaptació de la novel·la de Bernardo Atxaga *Obaboak* la mestra escriu a l'Inspector demanant-li que visite la escola, veja la situació miserable en la que es troba i li done solucions. L'Inspector ni apareix ni li dona solucions.

Com veieu no és molta la filmografia dedicada a la Inspecció Educativa.

ALGUNES REFLEXIONS SOBRE EL PROJECTE DE LA LLEI ORGÀNICA D'EDUCACIÓ

per Claudio Castells

En la premsa professional de maig de 2005, es pot llegir que el Consell Escolar de l'Estat debatia en aquest moment les quasi 1000 esmeses presentades a l'avantprojecte de la Llei Orgànica d'Educació

(LOE). És natural que en un tema de tanta transcendència social i política com és l'educació, la participació dels diferents sectors i el sentit de les aportacions i de les esmeses estiga íntimament relacionat amb el model educatiu defensat per aquelles entitats que les promouen: sindicats de professors, confederacions patronals, confederacions de pares i totes aquelles que estan interessades en el tema educatiu. Posteriorment el projecte de Llei Orgànica presentat al Parlament inicia el procés de tramitació que culminarà en la seua aprovació amb les modificacions pròpies d'un procés parlamentari i la publicació al B.O.E.

En l'exposició de motius del projecte de la LOE es fixen tres principis fonamentals: la millora del nivell educatiu de tot l'alumnat, conciliant la qualitat amb l'equitat; el reconeixement de que l'esforç de l'alumne i també de la resta dels membres de la comunitat educativa és fonamental per aconseguir la qualitat i el compromís decidit amb els objectius educatius plantejats en la Unió Europea per als propers anys.

La insistència que es fa al preàmbul en la simplificació i clarificació normativa i en un marc legislatiu que siga capaç de combinar objectius i normes comunes amb la necessària autonomia pedagògica i de gestió crec que és una característica que cal destacar i que dona resposta a una demanda molt generalitzada de tots els sectors educatius de reduir la complexitat actual amb quatre lleis orgàniques en vigor (LODE, LOGSE, LOPEGCE, LOQUE) que complica en bastants ocasions l'aplicació efectiva de la norma, propiciant interpretacions bastants distintes i en ocasions difícils d'unificar. ¡Benvinguda siga eixa unificació-reducció que era un sentir quasi unànim com he dit!.

La recuperació del caràcter propi d'etapa de l'educació infantil, estructurada en dos cicles, amb uns objectius comuns, supera el concepte assistencial de l'etapa de prescolar que estableix la LOQUE i possibilita una continuïtat de tots els procediments de transformació administrativa i tecnicopedagògica de les institucions públiques i privades iniciat a partir de la promulgació de la LOGSE.

Mantenir les avaluacions generals de

diagnòstic al finalitzar el segon cicle de primària i el segon curs de l'educació secundària obligatòria sobre les competències bàsiques aconseguides pels alumnes de tots els centres em pareix correcte i necessari donat el caràcter formatiu i orientador per al centres, les famílies i la comunitat educativa. Malgrat això em preocupa seriosament la contextualització, l'articulació dels procediments i molt especialment les implicacions dels propis centres, dels diferents Instituts d'Avaluació de les diferents Comunitats Autònomes i de la pròpia Inspecció d'Educació.

En aquest moment també em fa reflexionar la possible gestió posterior dels resultats, especialment la instrumentalització al servei de posicionaments previs i no orientats a analitzar els problemes del procés d'ensenyanent-aprenentatge d'un centre contextualitzat en una població, amb unes característiques socioeconòmiques de procedència de l'alumnat i dels diferents "imputs" que tots coneuem, sinó per pura i simplement intentar una escala classificatòria dels centres sobre un constructe de "qualitat" que no partesca del propi context i de la pròpia realitat. Avaluat i conèixer la consecució de les competències bàsiques sí i sempre sí. Avaluat i classificar els centres segons els resultats obtinguts no, ja que desvirtuaria totalment l'objectiu previst en la pròpia LOE.

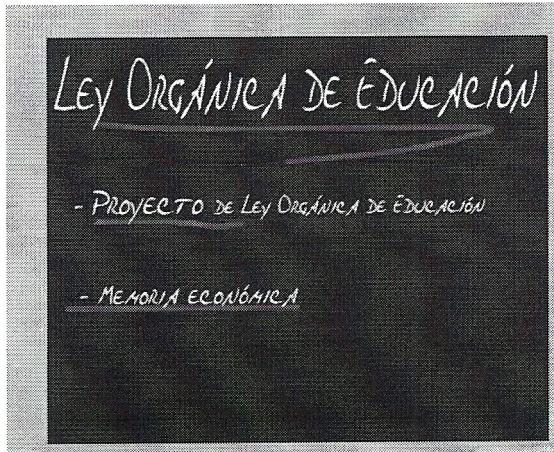
Intentar millorar el principi d'igualtat en l'aplicació de les normes d'admissió de l'alumnat en els centres mantinguts amb fons públics i en l'equilibri en la distribució dels alumnes amb necessitats específiques de suport educatiu i de compensació educativa en tots els centres mantinguts amb fons públics exigirà que siga una realitat generalitzada l'eliminació de les actuacions que baix cap concepte els centres concertats podran realitzar i que l'article 112 de l'avantprojecte explicita per poder garantir la possibilitat d'escolaritzar tots els alumnes sense discriminació per motius socioeconòmics. No vull deixar de citar en aquest punt la realitat que tots coneuem sobre l'increment dels alumnes d'origen estranger de múltiples nacionalitats, ètnies, cultures i religions que faran que els principis citats d'equitat i de repartiment dels alumnes entre tots els centres de la xarxa mantinguda amb fons públics, siga una necessitat i que també que siga una realitat la correcció de les tendències segregadores que pogueren anar sorgint per actuació dels diferents òrgans d'admissió. Farà falta en tot cas que els recursos personals i materials siguin els necessaris i que la

dotació d'aquests siga ràpida i flexible també en tots els centres mantinguts amb fons públics.

L'eliminació dels itineraris previstos en la LOQUE i la substitució per les mesures d'atenció a la diversitat ja previstes en la LOGSE, em sembla en principi raonable; no ja per les qüestions derivades de l'opcionalitat - diversitat - orientació en secundària, tema de què hi ha molt escrit, sinó per la impossibilitat real, i així ho crec, d'aplicar els itineraris de forma generalitzada en tot tipus de centres, la qual cosa inexorablement ens podria haver portat que determinats tipus d'alumnes pogueren no poder continuar en el centre on hagueren cursat els seus estudis obligatoris. Els problemes de convivència de la societat actual es reflecteixen necessàriament en la institució escolar i ens ha de fer pensar que els centres mantinguts amb fons públics on es cursen els ensenyaments secundaris hauran de disposar de les eines i recursos necessaris per enfrontar realment el problema de la diversitat, de les diferents opcions e interessos i també els d'aquells alumnes que reprodueixen en les aules els problemes de conflicte de l'entorn en què viuen.

Podria parlar de molts més temes però crec que en aquest moment cal esperar el resultat del procés de presentació d'esmeses, de la tramitació parlamentària i ja en aquest moment analitzar detingudament la nova ordenació jurídica del sistema educatiu i esperar que la LOE tinga una vigència suficient per aplicar-la en tots els seus elements, avaluuar-la i modificar-la en el seu moment mitjançant un consens polític entre les diferents forces parlamentàries. L'educació ha de tenir el necessari marc d'estabilitat del sistema en el temps i que les modificacions es produsquen en el moment que siguin sentides com necessàries d'una forma global pels diferents sectors educatius i pels diferents partits polítics.

Claudio Castells Sanchis és Inspector d'Educació i Vice-President d'ADIDE PV.

HACIENDO MEMORIA Y BALANCE DE LA GESTIÓN DEL ÚLTIMO AÑO.

por Esteban Martínez Lobato

La evaluación es condición indispensable para que cualquier organización progrese y avance en la consecución de sus objetivos. La actual Junta Directiva Federal de ADIDE Federación el día 17 de noviembre próximo cumple desde su elección un año de gestión. Es necesario y conveniente que hagamos análisis y valoración de los objetivos que nos propusimos en el programa que se presentó para las elecciones a la Presidencia. El presente artículo quiere cumplir este objetivo de informar a todos los asociados de la gestión realizada en este último año, dejando para el siguiente número la proyección de nuestros objetivos para el siguiente curso. Haremos memoria con un breve recorrido por los principales temas que hemos trabajado:

A. PARTICIPACIÓN EN LA LOE.

El primer objetivo que nos propusimos en ADIDE Federación fue estudiar y elaborar propuestas en los distintos momentos y trámites hasta su aprobación de la anunciada futura Ley Orgánica de Educación (LOE):

1) La primera actuación fue intervenir y participar en las propuestas para el debate a la LOE. Previo a ello debíamos ponernos de acuerdo a nivel federal en aquellos elementos mínimos comunes que debíamos defender ante la futura ley, para lo cual nos propusimos elaborar un documento de referencia sobre el modelo de inspección. Después de varios borradores el resultado fue un documento de consenso aprobado por la Junta Directiva Federal que ha contado con participación de todas las asociaciones de ADIDE, que ha sido difundido y presentado en reuniones a nivel institucional ante: la propia administración del MEC y el Consejo Escolar del Estado; portavoces de Educación en el Congreso de los Diputados (PSOE, PP, CIU, IU-Iniciativa per Catalunya-Verdes, ERC.); medios de comunicación en la rueda de prensa que ADIDE Federación convocó en Madrid el pasado día 23 de febrero; sindicatos con mayor representación en la función pública docente (CC.OO, FETE-UGT, ANPE, CSI-CSIF, y STEs); otras asociaciones y/o sindicatos de inspectores (USITE, ANIs, ...).

2) Alegaciones al anteproyecto de la LOE. Se trabajaron por una Comisión de ADIDE Federación distintos borradores de propuestas a través de nuestra red interna de correo electrónico, las cuales fueron debatidas en las distintas asociaciones de ADIDE. Con las aportaciones de todas las asociaciones la Junta Directiva Federal trabajó un documento final, que fue aprobado por consenso, y que contenía las propuestas o enmiendas finales de ADIDE Federación al anteproyecto de la LOE, las cuales fueron enviadas al MEC, al Consejo Escolar del Estado, a sindicatos y partidos políticos con los cuales nos habíamos entrevistado en el mes de enero y febrero pasado.

3) Una vez aprobado por el Gobierno el proyecto de la LOE y remitido al Congreso de los Diputados, ADIDE Federación ha sido convocada a comparecer en la Comisión de Educación del Congreso de los Diputados

sobre dicho Proyecto de LOE, para el pasado día 10 de octubre. Ante Sus Señorías y medios de comunicación ADIDE Federación a través de su Presidente contó con veinticinco minutos para exponer principalmente el modelo de inspección que defiende y el tratamiento que de la Inspección se hace en dicho Proyecto, después de lo cual respondió a las preguntas de los Portavoces de Educación de los distintos grupos políticos parlamentarios que son miembros de dicha Comisión. Esta comparecencia fue difundida a los medios de comunicación por las agencias de noticias EFE y Europress.

B. PACTO SOCIAL POR LA EDUCACIÓN

ADIDE Federación por acuerdo de su Junta Directiva manifestó su voluntad de adherirse a esta iniciativa, que partió de cinco organizaciones: CC.OO., Fete-UGT, FERE, la CEAPa y la CONCAPA. La adhesión definitiva quedaba siempre condicionada a la firma por nuestra parte del texto que fuera definitivo. Hicimos diversas consideraciones sobre el mismo y elevamos una propuesta de inclusión en el Pacto de un apartado que estaba ausente: La Inspección de Educación. Posteriormente la falta de acuerdo entre las organizaciones convocantes y el no avance llevaron al fracaso el noble intento de firmar un Pacto Social por la Educación, por el cual ADIDE Federación en un principio y hasta el final estuvo siempre interesada.

C. ESTATUTO DE LA FUNCIÓN PÚBLICA DOCENTE.

En primer lugar contactamos con los sindicatos y lo fuimos tratando a lo largo del tiempo de una forma paralela a los puntos anteriormente mencionados. Posteriormente, cuando ya teníamos información de las primeras reuniones sindicatos-MEC solicitamos una entrevista al MEC a la cual asistieron el Secretario General de Educación, D. Alejandro Tiana y el Subsecretario, D. Fernando Gurrea. ADIDE Federación elaboró un documento que se aprobó en la Comisión Permanente, en el cual se exponía nuestra forma de abordar el futuro Estatuto y los criterios a tener en cuenta en los temas más relevantes. Dicho documento fue solicitado y enviado al MEC y los sindicatos. No se ha avanzado mucho en este campo, ya que todavía no aparecido el primer borrador de Estatuto.

D. COMUNICACIÓN INTERNA Y NUEVAS TECNOLOGÍA: LISTAS DE CORREO INTERNO, PORTAL DE PÁGINA WEB Y REVISTA DIGITAL.

En este campo de la información y de la comunicación a través de las Nuevas Tecnología ADIDE Federación ha avanzado de una forma muy significativa. A la propia red de correo electrónico que ADIDE Federación mantiene y que nos proporciona una información rápida y barata, se ha unido la nueva página web (www.adide.org) que se presentó en Santiago de Compostela y la revista digital "Avances en supervisión educativa". que en Julio apareció su primer número. Ahora estamos preparando el segundo número, cuyo tema nuclear tratará sobre nuestra función de mediación y arbitraje.

E. SEGUIMIENTO DEL RECURSO CONTENCIOSO ADMINISTRATIVO CONTRA REAL DECRETO DE ESPECIALIDADES.

El gabinete de abogados de García de Enterría sigue en la defensa del Recurso Contencioso- Administrativo interpuesto por ADIDE Federación ante los Tribunales contra el Real Decreto de Especialidades, el cual sigue en proceso y sin dictarse aún sentencia.

F. RETRIBUCIONES Y CONDICIONES DE TRABAJO.

ADIDE Federación tiene planteados en el "documento de referencia para un modelo de inspección" unas reivindicaciones, algunas de las cuales son de clara competencia del MEC (como el nivel 28 y complementos de destino que se piden). Otras, en cambio, toca su regulación más a las Comunidades Autónomas a las cuales se transfirieron dichas competencias (complementos específicos, regulación de calendario y jornada laboral, indemnizaciones por razones de servicio, etc.). ADIDE Federación hace estudios y tablas comparativas por Comunidades Autónomas sobre retribuciones, indemnizaciones por razones de servicio, que sirvan a las distintas asociaciones y a la propia Federación como información privilegiada a la hora de dialogar y negociar cada una con la autoridad que tiene competencia en ello.

En el campo reivindicativo este año comenzaremos presentando a los sindicatos una demanda de percibir indemnizaciones por razones de servicio ajustadas a los gastos reales, basándonos en la tabla comparativa por Comunidades Autónomas que ADIDE Federación elaboró y que fue publicada en un artículo de ADIDE Federación en la revista profesional "Escuela".

G. FORMACIÓN Y DESARROLLO PROFESIONAL.

Durante este último año se han organizado Jornadas de Inspección a nivel autonómico (Andalucía, P. Valenciano,) y nuestro VII Congreso Nacional en Santiago de Compostela, que fue organizado por AIEG, en el cual contamos con ponentes de gran nivel y una gran participación, ya que asistimos 330 inspectores de toda la geografía española.

Asimismo como Junta Directiva Federal hemos elaborado un plan de formación con seis seminarios y grupos de trabajo, el cual ha sido presentado al MEC en el concurso de ayudas a las actividades de formación convocadas por instituciones y asociaciones sin ánimo de lucro. El MEC ha subvencionado dos actividades de las presentadas: Un seminario denominado "La Inspección en Europa" por importe de 2.003,43 Euros y un grupo de trabajo: Modelo de Inspección de Educación y su regulación básica por 2.567,74 Euros.

Igualmente hemos mantenido conversaciones con el MEC para impulsar y ofertar desde el Ministerio, vía convenio con las Comunidades Autónomas, actividades de formación de inspectores a nivel estatal y europeo. Me consta que en el Subdirección General de Centros, Programas e Inspección Educativa se está ya trabajando en este sentido y pronto veremos actividades de formación específica de inspectores a nivel nacional. Éste es un objetivo prioritario a conseguir ya que creemos que es necesario y muy beneficioso para estar al día en la función inspectora.

H. ORGANIZACIÓN INTERNA Y RELACIONES CON ASOCIACIONES FEDERADAS.

Otros objetivos que nos propusimos y en los que estamos

trabajando son algunos relativos a nuestro régimen interno y asociativo (cuyo vocal es el Presidente de ADIDE Asturias), como son:

El elaborar un nuevo estatuto para ADIDE en el País Vasco e impulsar nuestra Asociación allí. Ya hemos iniciado los contactos con los compañeros de EusKadi y pronto podremos terminar con este objetivo que nos propusimos.

Establecer contactos con instituciones y/o asociaciones de Inspectores en Europa. Este objetivo lo estamos iniciando. El primer contacto se hizo en nuestro último Congreso en Santiago con los inspectores europeos que acudieron a él. En este campo estamos emprendiendo contactos con el SICI (The Standing International Conference of Inspectorates).

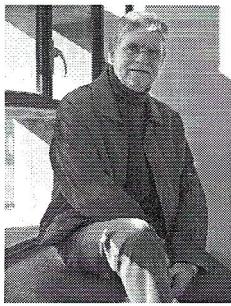
I. PRENSA Y MEDIOS DE COMUNICACIÓN.

Pienso que con el trabajo de este año hemos mejorado nuestra proyección externa, aunque todavía nos falta una mayor presencia en los medios de comunicación: Hemos publicado diversos artículos en la prensa profesional (revistas Escuela, Magisterio,) hemos convocado ruedas de prensa, se han difundido nuestros actos por agencias de noticias, hemos estado en algunos medios de comunicación siendo noticia en radio y TV. en algunos de nuestros eventos y actuaciones (VII Congreso de ADIDE, Jornadas, comparecencias, mesas redondas, etc..), pero creo que debemos hacer un esfuerzo mayor en este campo. Los artículos y textos publicados también nos han servido para ser tenidos en cuenta en otras actuaciones del MEC y de los sindicatos, en el Congreso de los Diputados, etc. y nos han ayudado a intervenir y presentar la posición de ADIDE-FEDERACIÓN a ellos y a la opinión pública, no sólo en temas de Inspección, sino también en cuestiones generales sobre la docencia y la educación. Es una necesidad intensificar nuestra presencia en los medios de comunicación y esta es una tarea de todos.

CONCLUSIÓN:

ADIDE Federación ha trabajado, pero somos conscientes que nos queda mucho camino que recorrer. Seguiremos adelante pues tenemos confianza en una organización profesional que crece y se fortalece, gracias al empeño de unos directivos y el empuje de todos vosotros, que sois para ADIDE Federación lo más importante. En el próximo número marcaremos los objetivos que tenemos previstos para el próximo año.

Esteban Martínez Lobato es Inspector de Educación y Presidente de ADIDE-Federación

LA TUTORIA, ASSIGNATURA PENDENT DEL SISTEMA (i 2)

Per Marc Antoni Adell

En una entrega anterior —fulls d'inspecció núm. 4, desembre 2004, pàg. 7— reflexionàvem sobre el sentit de la tutoria, des de la conceptualització dels estudiós i des de la normativa legal. Ara caldrà donar un pas més i abordar el tema des de l'òptica dels propis alumnes tutoritzats, per si això ens dóna algunes pistes per millorar les intervencions tutorials.

Efectivament, des de la percepció que el nostre alumnat de secundària fa, a l'hora de la valorar el nivell de motivació que la tutoria li suposa, tenim les següents dades, en dos moments evolutius importants: a l'inici —14/16 anys— de l'adolescència i en l'adolescència consolidada —17/19 anys—. Així:

recursos a ensenyjar a estudiar o, com s'ha dit massa vegades, a “aprendre a aprendre”. I cal, a més, que es dedique temps i recursos, també, a la tasca diària de l'orientació educativa, personal i d'integració grupal dels nostres adolescents. I el tutor o tutora —amb els recolzaments adients: resta de l'equip docent, equip directiu, psicopedagog/a, famílies, entorn...— esdevé l'esglao privilegiat de la cadena: el mediador o mitjancer entre el món de l'estudiant adolescent i el món dels adults, entre l'alumnat i el sistema.

Les raons no tan òbries apuntarien a algunes investigacions, segons les quals, la intervenció tutorial estaria afavorint l'anomenat “benestar acadèmic” dels alumnes tutoritzats i, per tant, obrint camins cap a l'obtenció de millors rendiments.

	Total	EDAT		SEXO	
		14-16	17-19	Xics	Xiques
	2031	1120	911	1026	1005
cod. 0 (%)	35.5	31.3	40.8	37.3	33.7
cod. 1 (%)	52.9	55.2	50.1	51.2	54.6
cod. 2 (%)	8.8	10.2	7.1	9.2	8.5
cod. 3 (%)	8	1.3	2.0	8	9
ns/nc (%)	1.9	2.1	1.8	1.6	2.3

Els codis de referència són: “0”= cap motivació, “1”= alguna motivació, “2”= prou motivació, “3”= molta motivació i ns/nc= no sap, no contesta. La percepció, doncs, dels nostres adolescents envers la tutoria no resulta satisfactoria i el panorama que es dibuixa no és massa positiu: no arriba a un deu per cent —acumulació dels codis 2 i 3— els que se senten interessats de debò, mentre que poc més de la meitat mostren “algun” interès i un terç llarg del col·lectiu apareix absolutament desmotivat. Per edats, la tendència anterior es consolida més encara i els més majors—17/19 anys—semblen “passar” de la intervenció tutorial. I per sexes, xics i xiques manifesten un grau de satisfacció —d'insatisfacció més bé— semblant, encara que en elles apareix un poc més matisat.

Què està passant?

L'anàlisi s'haurà de fer en més profunditat, però no és infreqüent, que la “classe” de tutoria, es trobe sovint buida de contingut. Al menys de contingut interessant i útil. I això l'alumnat ho detecta aviat. La tutoria no pot convertir-se en una rutina, ni en una pesada obligació, ni en una rèmora, ni en un tràmit horari que cal acomplir. Cal programar-la bé, també comptant amb els alumnes. Cal tractar temes atractius que serveixen i siguen útils, de forma immediata, a l'alumnat. Cal que s'implique no només el tutor o tutora de torn: és tema de tot l'equip docent. Cal posar-s'hi i de veritat.

I això perquè?

Dons per raons òbries i no tan òbries. Les primeres resulten evidents i és que cal harmonitzar, estructurar i sistematitzar -en conjunts coherents- l'assimilació dels sabers, de vegades massa dispersos, que es traslladen als estudiants pels professors de matèria. Així que cal dedicar temps i

Perquè el tal “benestar acadèmic” s'ha trobat com la variable predictora més contundent de les bones notes. Dit d'una altra manera: la tutoria pot esdevenir un factor cabdal, per millorar les notes de l'alumnat adolescent. A què esperem, doncs?

Així que, mentrestant arriba l'informe P.I.S.A-3 i en invitació d'un nou sobresalt, no estaria de més que l'administració, els administradors i els administrats ens qüestionarem si un puntal del sistema com és la tutoria, p.a. o n. m. —ja sabeu: progressa adequadament o necessita millorar-. L'administració educativa caldrà que li dedique atenció al tema, el prioritze —pot ser fins i tot econòmicament, per què no?—, valore les alternatives possibles, li atorgue el rang acadèmic que cal i li faça el seguiment adient, evaluant les intervencions tutorials i els seus efectes. Els administradors —especialment els professionals de la Inspecció Educativa— caldrà que s'impliquen de veritat i accompanyen adequadament la tasca dels tutors i tutores, prestant-los tot el suport i suggestint les millores que calquen, incloses les intervencions formatives dels CEFIRES. I els administrats —alumnes, famílies, professorat, tècnics de suport etc.— caldrà que s'il·lusionen raonablement, en el repte que protagonitzen: la formació d'infants i joves.

Per tant, a més de represtigiar el PAT- Pla d'Acció Tutorial—convenientment incardinat al P.C.E. —Projecte Curricular d'Etapa— i actualitzat a la P.G.A. —Programació General Anual— i superar la pràctica precaritzada de la tutoria per la inhibició dels professors més prestigiats, amb l'adjudicació de les tutories als últims docents que arriben, en horaris incòmodes i devaluats —inici o final de les sessions- etc. etc.—; vull suggerir als meus col·legues en actiu de la Inspecció Educativa,

iniciar discretes intervencions d'observació de la realitat, en aquest punt. Amb instruments o sense. Per si de cas, però, s'ofereix algun material.

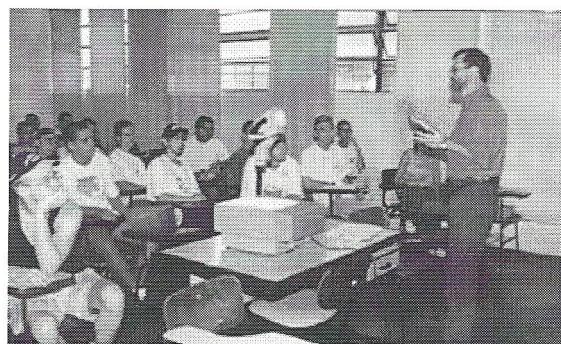
La que segueix a continuació pretén ser una guia, per a aquella tasca d'observació de l'activitat tutorial i pot funcionar, també, com a qüestionari d'autoavaluació del propi tutor o tutora. En qualsevol cas no es tracta de "milimetrar" comportaments i/o actituds, ni menys de "posar nota" al tutor o tutora respectiu, sinó d'offerir una oportunitat a la reflexió –personal o compartida-, per millorar les intervencions. S'estructura en tres àmbits:

- Pràctiques del tutor
- Exigències tutorials i
- Relació tutorial.

Amb els següents items cadascuna:

a) Pràctiques del tutor. Es tracta d'un constructe complex que intenta detectar, de forma articulada i coherent, la multivariada activitat que desplega el tutor/a. Heus ací els seus components o ítems:

1. Tarannà dialogant del professor tutor/a.
2. Interès i amenitat de la classe de tutoria.
3. Grau d'intervenció de l'alumnat en la dinàmica de la classe.
4. Participació de l'alumnat en la programació d'activitats.
5. Participació de l'alumnat en l'avaluació.
6. Foment d'hàbits i tècniques d'estudi.
7. Reiteració de conceptes i formulació de preguntes.
8. Estímul del tutor/a envers el treball en equip.
9. Atenció a la diversitat.

b) Exigències tutorials. Aquest constructe es defineix com el grau d'exigència i interrelació del tutor/a envers l'alumne tutoritzat. Heus ací els seus components o ítems:

1. Proposta d'exercicis i foment de l'activitat.
2. Disciplina a la classe de tutoria.
3. Rigor i exigència a l'hora d'avaluar.

c) Relació tutorial. Aquesta variable presenta la dimensió de la relació entre tutor/a i alumne/a i comprèn els següents items o indicadors:

1. Capacitat de comunicació del tutor/a envers els alumnes tutoritzats.
2. Freqüència de la relació.
3. Atenció prestada als suggeriments de l'alumnat.
4. Resulta gratificant la relació tutorial per a l'alumnat?
5. I per al tutor/a?

I la presentació del qüestionari –d'observació externa o d'autoavaluació del propi tutor/a- podria ser:

QÜESTIONARI DE VALORACIÓ DE LA INTERVENCIÓ TUTORIAL (*).

-Pràctiques del tutor: 1 2 3 4 5

1. Tarannà dialogant del professor tutor/a.
2. Interès i amenitat de la classe de tutoria.
3. Grau d'intervenció de l'alumnat en la dinàmica de la classe.
4. Participació de l'alumnat en la programació d'activitats.
5. Participació de l'alumnat en l'avaluació.
6. Foment d'hàbits i tècniques d'estudi.
7. Reiteració de conceptes i formulació de preguntes.
8. Estímul del tutor/a envers el treball en equip.
9. Atenció a la diversitat.

Valor promitjat de la component **Pràctiques del tutor**.....

-Exigències tutorials: 1 2 3 4 5

1. Proposta d'exercicis i foment de l'activitat.
2. Disciplina a la classe de tutoria.
3. Rigor i exigència a l'hora d'avaluar les activitats.

Valor promitjat de la component **Exigències tutorials**.....

-Relació tutorial: 1 2 3 4 5

1. Capacitat de comunicació del tutor/a.
2. Freqüència de la relació.
3. Atenció prestada als suggeriments de l'alumnat.
4. Resulta gratificant la relació tutorial per a l'alumnat?
5. I per al tutor/a?

Valor promitjat de la component **Relació tutorial**.....

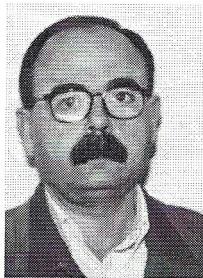
Valor promitjat de les tres components.....

OBSERVACIONS I PROPOSTES:

(*) Referències: 1=absència, 2=iniciat, 3=considerable, 4=consolidat, 5=màxim.

ADmisión DE ALUMNOS: EQUIDAD Y LIBERTAD

por Vicente Díaz

No debería pasar inadvertido el vigésimo aniversario de la LODE, la Ley Orgánica 8/1985, de 3 de julio, reguladora del Derecho a la Educación. No en vano puede que sea la única ley educativa posterior al franquismo que quede en vigor tras la proyectada LOE.

La LODE fue presentada como "una nueva norma que desarrolle cabal y armónicamente los principios que, en materia de educación, contiene la Constitución española, respetando tanto su tenor literal como el espíritu que presidió su redacción, y que garantice al mismo tiempo el pluralismo educativo y la equidad". Para lo cual el entonces ministro del departamento, J. M. Maravall, abogaba por "reformar nuestro sistema educativo para que los poderes públicos cumplan con su deber de garantizar el derecho a la educación y de amparar la libertad de enseñanza (...). Para ello, el proyecto de Ley se asienta en los principios básicos (...). Por un lado, el principio de la programación de la enseñanza, por el que se asegura el derecho a un puesto escolar digno para todos y se fomenta la posibilidad de elección; por otro, el principio de participación (...). Se aborda también, con este proyecto el gran problema de la relación entre la enseñanza pública y la enseñanza privada, (...). La resolución de este problema pasa por la integración de la red de centros concertados, que prevé el proyecto, con la red de centros públicos que conjuntamente cooperan en la satisfacción del derecho a la educación, y por el ofrecimiento a la enseñanza privada de un sistema de conciertos que le permitirán salir de la situación de inestabilidad en que se encontraba hasta ahora". Proclamando consecuentemente que "el tratamiento de la libertad de enseñanza (...) incluye, sin duda, la libertad de crear centros docentes y de dotarlos de un carácter o proyecto educativo propio, (...), la capacidad de los padres de poder elegir para sus hijos centros docentes distintos de los creados por los poderes públicos, así como la formación religiosa y moral que esté de acuerdo con sus convicciones". Y, al tiempo, afirmaba que "la programación (de la enseñanza) debe asegurar simultáneamente el derecho a la educación y la posibilidad de escoger centro docente dentro de la oferta de puestos escolares gratuitos".

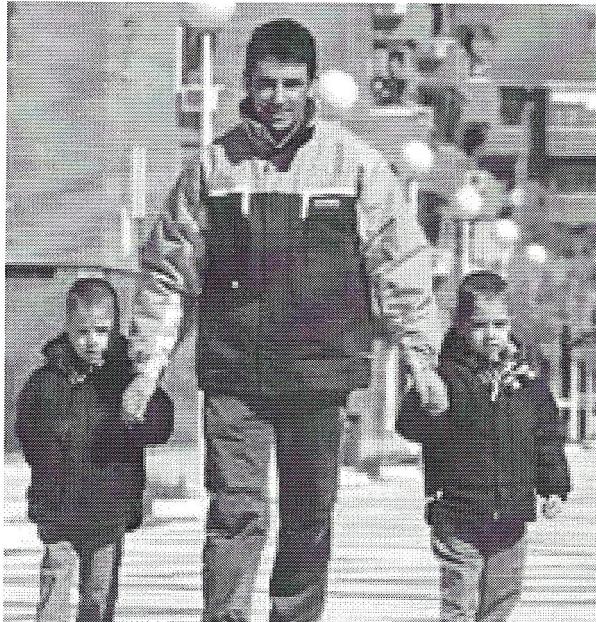
En ese contexto, y para el supuesto de que algún centro sostenido con fondos públicos no contase con plazas escolares suficientes, la LODE diseñó un modelo de admisión a partir de una serie de criterios prioritarios (proximidad al centro, renta de la unidad familiar y existencia de hermanos

en el centro), cuya ponderación correspondería a las administraciones educativas, que habrían de impedir una solución arbitraria por parte de los centros. Un modelo de admisión que ha perdurado, con algunos matices, 20 años. Tiempo suficiente para que hayan aflorado problemas, insuficiencias y algunos efectos inesperados. Así, y sin pretender ser exhaustivo, habría que referirse a la creciente desconfianza de los padres en la veracidad de la documentación referida a dos de los criterios citados, la proximidad al centro y la renta de la unidad familiar, así como en el control efectivo de aquélla. Una desconfianza que viene teniendo un efecto devastador (por la crisis de legitimidad que conlleva) para la configuración institucional del "sistema escolar integrado de centros sostenidos con fondos públicos", que proponía la LODE. Una desconfianza deslegitimadora que viene acompañada, además, de otros fenómenos socioeducativos no menos corrosivos para la consolidación de ese "sistema escolar integrado". Así, frente al éxito que el sistema de conciertos de la LODE, sumado a la ampliación de la "enseñanza básica" (en la práctica, de los 3 a los 16 años), ha supuesto para la estabilización de la enseñanza privada, nos encontramos con la paralela y preocupante inestabilidad que viene sufriendo la enseñanza pública, irresponsablemente zarandeada por continuas "reformas" y "contrarreformas" educativas, por discutibles definiciones y redefiniciones de la red escolar, o por los trasiegos de alumnos y profesores que aquellas comportan. Por no hablar de la deserción creciente de la escuela pública protagonizada por las capas medias urbanas, que mayoritariamente vienen manifestando su preferencia por la enseñanza concertada, sin que tal deriva venga siendo analizada consistentemente. O de la afluencia constante de alumnos extranjeros y las dificultades para la escolarización satisfactoria de los mismos. A todo lo cual, y por si no fuera ya suficiente, hay que añadir la escasa orientación del actual modelo de admisión de alumnos a posibilitar que éstos accedan a los centros escolares adecuados a sus necesidades formativas (obviando que las escuelas no son todas iguales, ni todas influyen en la misma medida en el progreso de sus alumnos), o a fomentar la aspiración legítima a la identificación positiva familia/alumno-centro, sin la cual resulta altamente improbable la necesaria colaboración entre las familias y las instituciones escolares.

No creo que queden muchas dudas de la crisis en la que se encuentra el vigente modelo de admisión de alumnos. Una crisis que no puede ser superada a partir de la "deconstrucción" de los principios de la LODE, a los que

me he referido anteriormente. Por el contrario, la crisis de nuestro modelo de admisión de alumnos requiere abordar los problemas expuestos desde el profundo respeto a la consideración de la educación como un "derecho ciudadano". Ello quiere decir que el principio de equidad ("proporcionar a cada uno lo que se merece") debe conjugarse con "la libertad de elección de centro" de los padres, en un contexto presidido por una programación de la enseñanza adecuada a las demandas de las familias, comprometida con la escolarización equilibrada de los alumnos con necesidades específicas en el conjunto de la red integrada de centros sostenidos con fondos públicos y orientada a la intervención decidida de las administraciones en las escuelas con un número insuficiente de solicitudes de plaza escolar y/o que no alcancen los estándares de excelencia (por calidad) que se les fijen.

Para lo cual me atrevo a proponer "otro modelo de admisión de alumnos", por el que las plazas escolares de los centros pudieran ser asignadas en 3 cupos diferenciados y complementarios (de hecho, ya funcionamos con 2 cupos diferenciados en el proceso de admisión). El primer cupo vendría representado por la mayoría de las plazas escolares, que cada centro asignaría, previa solicitud de las familias, de conformidad con los criterios LODE-LOCE, aunque eliminando el anacrónico criterio referido a la renta familiar y redefiniendo la ponderación de los demás, y muy en especial el de la proximidad a la escuela. Otro cupo menor de plazas sería asignado a través de un procedimiento público y transparente, de acuerdo con una serie de criterios libremente propuestos por los Consejos Escolares de los Centros y autorizados previamente por las administraciones educativas, entre las familias que solicitaran expresamente dichas plazas. Finalmente, otro cupo de plazas sería gestionado por las propias administraciones a partir de las peticiones de las

familias, con el propósito de procurar una escolarización equilibrada de los alumnos con necesidades específicas en la red integrada de centros sostenidos con fondos públicos y de atender de manera adecuada la escolarización de los alumnos (extranjeros) recién llegados a nuestro sistema escolar. El peso relativo de los 3 cupos citados de plazas escolares sería establecido por las administraciones educativas correspondientes.

En mi opinión, este nuevo modelo de admisión de alumnos permitiría conjugar, de manera razonable, el respeto a la libertad de elección de centro con el compromiso con la equidad, al tiempo que desincentivaría la picaresca documental actual con el domicilio y la renta (dificilmente controlable en el contexto legal vigente), fomentaría la identificación positiva familias-escuelas (tan necesaria para la mejora de la eficacia escolar) y podría representar un componente central de la necesaria "pax escolar" en nuestro país. Los agentes sociales y los partidos políticos tienen la palabra. A propósito, un recordatorio. El ex ministro Maravall, en el discurso en defensa del Proyecto de la LODE, decía "quienes hablan de pacto escolar estos meses, sin haber hablado antes, no pueden razonablemente pretender que este pacto consiste en que el socialismo español recorra toda la distancia mientras ellos se queden donde siempre han estado. (...). No caben supuestos pactos escolares que supongan, de hecho, la revisión práctica del acuerdo constitucional". Sería bueno que esa suerte de revisionismo educativo que parece invadirnos (el de quienes pretenden desnaturalizar la consideración de "la educación como derecho ciudadano", reduciéndola a mero "servicio público") no pareciera mostrarse tan dispuesto a desandar el camino que nuestro sistema escolar ha recorrido con la LODE durante estos 20 años.

ENTREVISTA MARISOL GONZÁLEZ FELIP

Carlos Rodríguez González

**D'ENTRADA NO ÉS INCOMPATIBLE AMB LA UNITAT DE LA LLENGUA
QUE EXISTISCA L'ACADEMIA VALENCIANA DE LA LLENGUA. EL
PERILL SEMPRE ESTÀ EN LES INSTRUMENTALITZACIONS QUE
DETERMINATS SECTORS EN VULGUEN FER.**

Marisol González Felip és professora d'Ensenyament Secundari, Inspectora d'Educació i membre de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, elegida per la quota de consens. També és poetessa i ha publicat diversos llibres de poesia i de narrativa infantil, tots ells en valencià. També una altra obra de poesia en castellà. Ha obtingut més de trenta premis literaris.

Pregunta.- Acumules en el teu currículum diverses professions: escriptora, poetessa, professora, inspectora d'educació i acadèmica de la valenciana de la Llengua. Amb quina de totes t' identifiques millor?

Resposta.- Hi ha professions i hi ha dedicacions. No considere que ser poeta siga una professió, com tampoc ho és ser membre d'una acadèmia. Els meus vincles professionals els tinc amb el món educatiu. En l'actualitat estic en situació de serveis especials i em dedique en exclusiva a la secretaria de l'AVL perquè les necessitats de treball així ho aconsellaven. Però es tracta d'una situació puntual i previsiblement transitòria. Més que d'identificació, m'agrada parlar de compromís. En eixe sentit afirme que intente comprometre'm al màxim en cada faena que realitze.

P. Acadèmia Valenciana de la Llengua o Acadèmia de la Llengua Valenciana?

R.- El seu nom és Acadèmia Valenciana de la Llengua.

P.- Malgrat això, altres acadèmics no defensen la mateixa postura. Com es poden compaginar postures tan diferents? Hi ha enfrontaments al voltant de l'origen de la llengua en les sessions de l'Acadèmia?

R.- Tot el món sap que hi ha acadèmics de procedències i sensibilitats ben diferents. I és obvi que les postures que mantenim uns i altres sobre determinades qüestions poden arribar a ser ben diferents. L'Acadèmia es va crear precisament perquè fòrem capaços de trobar punts d'encontre i superar així l'anomenat conflicte lingüístic. En eixe camí estem i després del dictamen del 9 de febrer d'enguany crec

que s'ha fet una passa molt important. Sobre si hi ha enfrontaments o no en les sessions que celebrem, no seria correcte que contestara, ja que els acadèmics tenim l'obligació, perquè així ho estableix el reglament, de guardar secret sobre les deliberacions que es produïxen en cada reunió.

P.- Era necessària una AVL? No era suficient amb l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana?

R.- La pregunta hauria d'anar dirigida als representants dels dos partits majoritaris en les Corts, ja que van ser ells els qui van decidir pactar la Llei de Creació de l'AVL i van donar llum verda a l'actual composició de la institució.

P.- Si partim del principi que la llengua que es parla al País Valencià és la mateixa que es parla a Catalunya, les Illes, Andorra i altres territoris, per què una AVL? No era suficient amb l'Institut d'Estudis Catalans? Hi ha també una Acadèmia de la Llengua a les Illes, Andorra...?

R.- No hi ha una Acadèmia de la Llengua a les Illes o a Andorra, efectivament. Però sí hi ha una Real Academia de la Lengua Espanola i les corresponents Academia Venezolana de la Lengua, Academia Chilena de la Lengua o Academia Mexicana de la Lengua, entre altres. D'entrada no és incompatible amb la unitat de la llengua que existisca l'Acadèmia Valenciana de la Llengua. El perill sempre està en les instrumentalitzacions que determinats sectors en vulguen fer.

P.- Les teues declaracions del 23 de desembre propassat referents a la malaurada intervenció del Conseller Font de Mora han produït conseqüències en les teues relacions

amb altres acadèmics? Has rebut alguna advertència per part de l'Administració educativa o d'altres jerarquies del PP?

R.- Pense que cada persona, des del respecte més absolut als altres, ha de tindre la llibertat de poder manifestar el que opina, sempre assumint-ne les conseqüències i la responsabilitat. Trobe que les meues relacions amb els acadèmics, amb tots, no s'han vist substancialment afectades. I sobretot negue rotundament que haja rebut cap advertència per part de ningú.

P.- Pareix que, al carrer, la ciutadania en general ignora l'existeància de l'Acadèmia i que els que la coneixen dubten de la seua necessitat i de l'eficàcia del seu treball. I això sense parlar dels grups secessionistes que estan totalment en contra, fins i tot, del mateix nom. Com es veu aquesta situació des de l'Acadèmia?

R.- És tot una qüestió de temps. En les Corts Valencianes hi hagué un grup parlamentari que es mostrà contrari a la creació de l'AVL en el seu moment i hui en dia defensa la institució sempre que té ocasió. Una volta creada l'Acadèmia, i ara que figurarà en l'articulat del nou Estatut, crec que l'únic camí que ens queda és contribuir entre tots a dignificar-la. Som conscients que tal vegada no hem estat capaços de transmetre adequadament el projecte a la societat, i ens hem d'esforçar en eixe sentit.

P.- Fa poc, a la premsa, es deia que els acadèmics cobren 66000 € a l'any i que, a més a més, tenen vehicle oficial. Es cert? Penses que esteu ben pagats i que les retribucions es corresponen amb el vostre treball i els resultats?

R.- No he vist eixa informació. En qualsevol cas, et diré que no es correspon de cap manera amb la veritat. Pense que les retribucions que percebem els acadèmics són molt dignes i suficients. Considero que en alguns casos encara és un poc prompte per a poder apreciar els resultats del treball que s'està fent i que cal que transcorregui un cert temps.

P.- Periòdicament hi ha un rebrot del conflicte lingüístic. Quina és la causa? Creus que aquest conflicte desapareixerà? Quan? L'Acadèmia pot ser un element estabilitzador per tal que desaparega l'esmentat conflicte?

R.- L'Acadèmia es va crear per a neutralitzar el conflicte. Des de l'Acadèmia es fan tots els esforços per superar el conflicte i hem avançat molt en eixe sentit, però no tot depén de nosaltres. El conflicte real és polític, i això ja no depén de nosaltres. Els rebrots són cíclics. Mentre el tema de la llengua continue donant rèdit polític, continuarem assistint a reviscolaments puntuals de la batalla de València, sempre en funció de les circumstàncies

polítiques de cada moment. No hi veig el final a curt termini.

P.- També es qüestiona la vàlua, en general, dels actuals acadèmics argumentant, a més a més, que han estat nomenats per raons polítiques sobre tot per la seua militància o sintonia en els dos partits polítics majoritaris, PP i PSOE, que varen pactar la creació de l'Acadèmia i el repartiment dels llocs. Quina és la teua opinió?

R.- Com comprendràs, i per raons òbvies, no puc ni deu manifestar-te obertament la meua opinió sobre esta qüestió.

P.- Arran de la intervenció del Conseller de Cultura, Educació i Esport en la sessió del dia 22 de desembre de 2004 va haver un intent de dimissió quasi massiva dels membres de l'Acadèmia. Tu també estaves en aquest grup? Per què? Com es va aconseguir que cap membre dimitís? En el cas d'haver dimitit a quin lloc de treball hauries tornat? A l'Institut d'Ensenyament Secundari? A la Inspecció Educativa?

R.- Com és sabut per tots, arran de la polèmica originada per l'aprovació del dictamen sobre el nom i l'entitat del valencià, jo em vaig alinear amb el sector d'acadèmics que defensava obertament que el valencià i el català eren dos maneres de denominar una mateixa llengua. És cert que es van anunciar dimissions si no se'n deixava reprendre el punt que no vam poder tractar el dia 22 de desembre. Però van tindre lloc una sèrie de negociacions i, finalment, el punt es va tractar el dia 9 de febrer i vam aprovar el dictamen que tots coneixen. Si haguera hagut de presentar la dimissió com a acadèmica, obviament haguera cessat en el càrrec de la secretaria, i en conseqüència m'haguera incorporat al lloc que havia deixat en la inspecció educativa.

P.- Dintre de poc hi haurà eleccions a la Junta de Govern de l'Acadèmia. Et penses presentar al mateix lloc de secretària o a algun altre?

R.- És una qüestió que no depèn de mi.

P.- Si que és cert que en moltes comarques l'ús de la llengua s'ha normalitzat i els ciutadans ja no consideren el valencià com una llengua de segona, o tercera categoria; però a les grans ciutats com València o Alacant l'ús del valencià és testimonial; quasi no se sent parlar. Fins i tot pocs polítics la utilitzen. Quines són les causes? Quines serien les mesures a adoptar per tal que el valencià fóra la llengua d'ús comú al País Valencià? Què està fent l'Acadèmia per tal de normalitzar l'ús del valencià?

R.- La funció primordial de l'Acadèmia és determinar i elaborar la normativa del valencià. Tot allò que fa referència al seu ús és competència de Política Lingüística, àrea que en l'actualitat depén de la Conselleria de Cultura, Educació i Esport. No obstant això, l'AVL té una secció que s'anomena de Foment de l'Ús del Valencià, i que treballa de valent proposant iniciatives destinades a fomentar eixe ús. L'AVL és receptiva a totes les propostes que suposen augmentar l'ús del valencià, i en eixe sentit destina ajudes econòmiques a entitats i associacions que promouen el valencià, tant a nivell oral com escrit. A través de la secció anteriorment mencionada s'ha posat en marxa un observatori permanent de la llengua. La finalitat és incidir en tots aquells casos en què s'observe una discriminació en la presència del valencià i apel·lar des de la institució perquè es complisca la legalitat lingüística. Voldria destacar també l'elaboració de la primera part del Llibre Blanc de l'Ús del Valencià, que es presentarà pròximament, el qual suposa un treball ingest de recollida de dades sobre l'ús de la llengua en la societat valenciana actual.

P.- Quan de temps vares exercir com a Inspectora d'Educació? Què opines sobre la Inspecció Educativa? Quins són els teus records més significatius d'aquesta etapa?

R.- Com a inspectora d'educació dos cursos sencers:

un a la Direcció Territorial de València i l'altre a la de Castelló. Fou una etapa d'un intens aprenentatge i d'una gran satisfacció personal per la tasca feta. Treballar amb docents, pares, alumnes, treballadors socials, i amb els propis companys inspectors humanament i professionalment em va enriquir molt.

P.- En aquests moments hi ha, aproximadament, un 30% dels llocs de treball de la Inspecció ocupats per inspectors/es en situació de provisionalitat, nomenats sense els principis d' igualtat, mèrit i capacitat. Alguns, fins i tot, no es podrien presentar a les oposicions per no complir els requisits mínims per accedir al CIE. Quina és la teua opinió?

R.- També, per raons òbvies que sabràs comprendre, em permetràs que no opine sobre esta qüestió.

P.- No penses que caldria ocupar els llocs vacants amb els inclosos en una borsa de treball formada pels opositors que no obtingueren plaça en les últimes oposicions tal com es fa en altres cossos docents?

R.- Seria una idea a tindre en compte, efectivament, perquè té la seua lògica. Però no vull entrar a qüestionar els criteris dels actuals responsables educatius com tampoc els que adoptaren els d'etapes anteriors. Qui té una responsabilitat l'ha d'exercir i ha de prendre les decisions més adients amb els seus principis.

P.- T'han concedit el Premi de Poesia Marc Granell", Vila d'Almussafes 2005 per la teua obra Epigrafia del buit. En

PLE DE CONTINENT, BUIT DE CONTINGUT

Per Tudi Torró

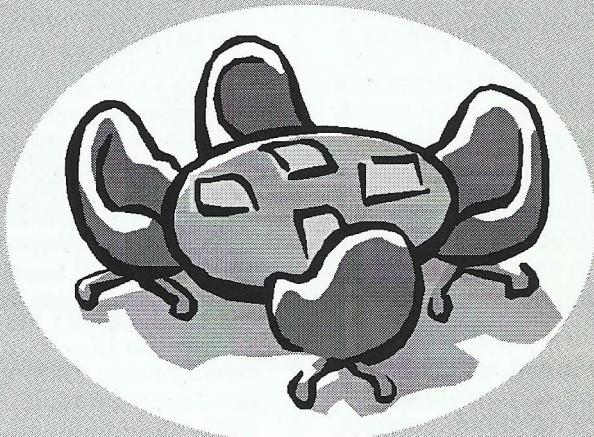
Si preguntem a qualsevol membre de la comunitat educativa de qualsevol centre escolar qui és el tema que més els preocupa ara a nivell escolar, no ho dubteu, la majoria us respondran que la violència escolar, la conflictivitat en les aules, l'assatjament entre els estudiants. ¿I això per què, perquè preocupa especialment ara un problema que ha existit sempre? ¿Per què és motiu de notícia als informatius de tot l'Estat? És clar que arribar als casos extrems de suïcidi per part de l'alumne o alumna afectats és un tema que ha de preocupar, i molt, a tota la societat i que ha d'obligar a les administracions, no solament a les educatives, a prendre mesures efectives que encaren el problema des de l'origen.

Tanmateix, encara que no vull parlar de la meua percepció del tema –altres especialistes amb autoritat científica ja ho fan- no vull deixar de parar atenció sobre l'ús adequat de les paraules que moltes vegades s'utilitzen i que no responen a la realitat del concepte, tampoc no sóc cap especialista en el tema, però em preocupa la falta de rigor, tendim a utilitzar les paraules descuidadament i arbitràriament i d'aquesta manera perdem l'accés al veritable significat del concepte, per exemple no és el mateix parlar de conflicte –confrontació entre persones o grups d'interessos u objectius incompatibles, però que pot ser constructiu i sempre necessari per avançar- que de violència -quan apareix l'abús, la prepotència o la crualtat d'uns contra els altres- El que em preocupa, no obstant, és la frivilitat com de vegades es tracten aquests temes. La parafernalia de que s'acompanya i que, en moltes ocasions, només serveix de propaganda política als governants de torn, i per a provocar una alarma social que, en molts casos no respon a la magnitud del

problema, ni dóna les respostes que calen, diferents en cada cas i que, al meu entendre, s'ha de tractar amb la més absoluta discreció però efectivitat per ambdues parts .

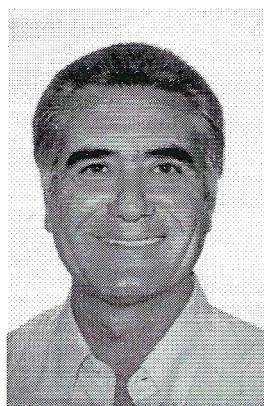
El conseller d'educació presentava al Consell Escolar Valencià el Pla PREVI, un pla de prevenció contra la violència en les aules, amb un pressupost de tres milions d'euros. El senyor conseller no ens va dir qui destí anaven a tenir els tres milions d'euros, però la cosa estava més o menys clara: Ens va passar uns "curts" per conscienciar als estudiants del problema; ens va presentar els materials editats en carpetes per al professorat; ens va informar dels cursos de formació fets per tot arreu, especialment a assessors i inspectors, sobre el tema, i de la contractació d'un psicopedagog per Direcció Territorial d'Educació especialista en el tema, s'ha creat l'Observatori –un altre- sobre la violència escolar i, ens va comunicar, ple de natural orgull com la "Comunidad Valenciana" ha estat pionera en aquest tema.

Tot seria perfecte i digne d'alabança si, el producte, tan ben venut als mitjans de comunicació, a banda d'un perfecte embolcall, tinguera contingut: els materials que he pogut veure, amb fotocòpia, jo diria que responen a un afany burocratitzador del problema, és a dir, traure estadístiques i poca cosa més, però està donant molt de joc per a desviar la mirada d'on s'hauria d'enfocar. Ens cal formar i informar, de veritat als que dia a dia estan a peu d'aula: al professorat de tots els centres, als psicopedagogs de tots els Serveis Psicopedagògics, a la inspecció educativa...que són els qui a la fi han d'actuar i actuen amb els mitjans i la formació que s'han procurat.

Que ve l'Inspector!

Per Enric Albero

movent el cap i uns ulls esbatents: Psst. Que ha vingut l'inspector.

Aleshores com un acte pavlovà és generen una sèrie de reaccions en cadena: se t'ericen els pels del bescoll, un calfred et baixa per l'espina dorsal i comences a anticipar la visita: Em demanarà les programacions? Preguntarà als alumnes? I en recordar-te'n d'aquests ixes de l'estat d'autisme transitori. Ostres tu! Com no els prepare me'n muntaran una ben grossa. I sense anomenar ningú (Ni se t'ocorrega dir que vindrà l'inspector. Ja en vas tindre prou la primera volta que ho vas fer quan, després d'un comportament emocionant, amb l'inspector ja a punt d'anar-se'n, quan ja anaves a pegar la gran alienada de la prova superada, va el bocamoll del Romu i dirigint-se a l'il·lustre visitant li diu: Xe prim! On dus la pistola?) Deia que sense anomenar ningú els fas un repàs general de les normes d'urbanitat i bones costums en cas de visita i deixes superclar que mentres dues persones majors estiguin parlant la classe resta en silenci.

Ací es tanca el cicle. Els objectius s'han aconseguit. L'ordre nascuda en un confortable despatx ja ha baixat per tots els esglaons fins arribar a l'indret inferior (també el més ínfim?). Tota la pressió del poder ja recau inevitablement sobre els més débils: els alumnes.

Alumnes que malgrat no comprendre sí que intueixen que alguna cosa no és normal. Perque tu, que no et mous de classe, ja has obert la porta tres voltes i has vist la Maite i li has preguntat, sempre amb veu baixeta: Però... vé o no ve? Ara està parlant amb el director, potser després de l'esplai. I tu continues amb el desassossec produït pel dubte entre escriure en un moment el pla de treball del dia o dir-li que just ahir vas perdre la carpeta amb tots els teus papers.

Però la por a l'inspector va perdent-se com es perd la innocència, la il·lusió i la passió. Amb el temps o l'edat, que tampoc és el mateix, però no comencem amb disgressions. Amb els anys te n'adones que els inspectors són igual que la fira. Que cadascú conta d'eells segons li ha anat.

I també com a la fira hi ha de tot. Com en tots els llocs. Hi ha el meticulós, el legalista, el vocacional, el funcionari, el menfot, ... que al seu torn s'han de relacionar amb mestres amb idèntiques característiques. Aleshores cal tenir en compte la química, les bones vibracions, -empatia diuen (o potser millor només simpatia: caus o et cau simpàtic o no)- entre totes les combinacions tipològiques per a tenir una opinió més objectiva sobre l'inspector. Hauríem de conéixer els objectius que té marcats, dissenyar els instruments adients per a mesurar la seua consecució avaluant els resultats aconseguits per poder donar una opinió equànim.

Però realment es vol d'això? Si tan sols es tracta de donar la teua opinió, no d'avaluar i menys de jutjar ningú, pots fer-ho més senzill. Parlar d'allò que has viscut. Parlar d'allò que sents, d'allò que creus.

Cinquanta-dos alumnes en una classe com un pot. Un llibre de consulta amb temes tan propers per a xiquets com Frankfurt o els kibbutz, llibres de fitxes extenuants i l'única preocupació del bon home era que la vertical del tauler del pupitre bipersonal

coincidís amb la vertical del seient.

Jo he vingut per a complir i fer complir la llei, si necessiteu actualitzar-vos demaneu curssets a l'ICE.

Un water per a 254 alumnes i 8 mestres durant dos cursos i mig. I qué bé que estàeu que podieu gaudir de l'ombra de les moreres del minipati i de la vista de la Mariola.

A veure el llibre de matrícula, el llibre de visites d'inspecció, el llibre d'honor,... i el llibre de reclamacions per a quan?

Davant d'aquests i més casos et trobes desemparat. Entre els problemes i la inspecció.

Què poquets han actuat com cal, com un filòsof que busca el per què d'eixos problemes per a donar-los soluciò. Que col·labora per trobar la més adient i la més eficaç. Que orienta sobre les possibilitats legals. Que et fa reflexionar sobre els recursos. Que et dona la mà. Que fa que no et sentes sol.

En el mateix moment que l'inspector ve, sobre tot, a complir i fer complir la llei, arriba com a figura investida d'una autoritat que enganxada al nom recorden temps on l'autoritat sempre era sospitosa i poc de fiar.

Eixa manca de confiança es palesa fins i tot en les millors situacions. Si l'inspector ve molt sovint: Quin amor ens ha pres. Si no ve: No se'n vol saber res de nosaltres. Sempre tractem de descobrir quina serà la seua dèria particular: Farà llegir els xiquets? Els preguntarà la geografia d'Espanya? Li agradarà la lletra escrit o la cursiva? Serà partidari de la Theberovsky?

Està ben clar que amb un recel així resulta prou difícil encetar un diàleg i cercar solucions. Però a més a més i ha un agreujant. En un afany de modernització del cos (que vaja parauleta també, eh?) s'ha creat l'inspector-mòbil. De manera que quan ja has aconseguit sobreposar-te a l'escarrifança de l'eco del seu nom per les parets l'escola i comences inclús a donar-li la teua opinió, va i el canvién de zona. I tornem a començar.

I quantes voltes allò de fer complir la llei només es cert si això no comporta riscos, generalment pecuniaris? Ningú l'aplica quan el mestre s'adorm en classe i els xiquets l'han de despertar a pessics. Ni si a les nou i quart la mestra en "boatiné" i remenant el café amb llet obri l'escola i diu als alumnes: aneu estudiant-vos la lligó que ara (vint minuts més) vinc. O als poblets perduts on s'exclou l'exclusiva. No parlem de quan el pares reclamen i el que diu la família va a missa i és el mestre qui ha de demostrar la seua innocència.

Ara, que no se t'ocorrega exigir el compliment de la llei en qüestions d'adequacions, de seguretat dels edificis, d'adaptació d'accisos, perquè estaràs creant alarma social, solivantant els pares i el que és pitjor: fent política. I la realitat és que en uns casos no s'ha de traure un duro, l'única cosa que es veu resentida és la qualitat i la dignitat de l'ensenyament públic, i en els altres s'han de gastar molts euros: Voste sap el que costaria aplicar tota la legislació sobre seguretat a les escoles?(!)

Són massa casos com per a sentir-te satisfet. Hauria calgut en el seu moment, caldria, ara tampoc és massa tard encara, fer canvis que transformassen l'antic sistema. Quan els engranatges d'una maquinària no canvién, poc importa qui done voltes a la maneta, els resultats finals vénen a ser els mateixos. Com s'insinua més amunt la inspecció funciona, massa, com una via de transmissió del poder. Una via, diguem-ho clar, poc democràtica puix que de dalt cap a avall, el trànsit és fluïd, ràpid i abundant mentre que de baix cap amunt el camí és llarg i lleig.

Penses que l'inspector hauria de ser principalment el dinamitzador d'un servei públic la missió primordial del qual seria eixa: servir al públic. I en aquest cas el públic són els xiquets i les xiquetes. Ni mestres, ni pares. (El problema es que els xiquets no voten i els mestres i els pares sí). Això comportaria d'una especialització o professionalització, una estabilitat en la zona, una independència del polític de torn i una autonomia de gestió. Però això seria ficar-te en camisa d'onze vares i tu no volies més que donar una ullada als inspectors des d'un turó de trenta-dos anys d'exercici. El paisatge és prou millor que quan vas començar a pujar-lo però encara queden coses per fer. La més urgent és canviar un nom de reminiscències tan inquietants. Els inspectors tampoc tenen la culpa.

VIII JORNADES DE FORMACIÓ. ADIDE-PV. BIAR 2005. CONCLUSIONS DELS GRUPS DE TREBALL.

Claudio Castells Sanchis.

Alacant. El tema central se centrà en el "Debat de la nova llei d'educació - LOE".

L'acte inaugural contà amb la presència de la Presidenta d'ADIDE PV, del Cap del Servei Central de la Inspecció d'Educació, del Director Territorial de Cultura i Educació d'Alacant i de l'Alcalde de Biar.

Les Jornades s'estructuraren al voltant de les ponències i dels grups de treball com eix fonamental de reflexió i debat dels assistents. Ja el mateix dia 27, Miquel Soler, Director de l'Alta Inspecció a la C. Valenciana centrà la seu intervenció en: "La Inspecció d'Educació en les Propostes de la nova Llei d'Educació". Les ponències del dia 28 se centraren en el "Debat de la reforma educativa. Línies de l'avantprojecte de Llei" i va ser dictada per José Luis Pérez Iriarte, Director General d'Educació, Formació Professional e Innovació Educativa del Ministeri d'Educació i Ciència i en "El Model de referència d'ADIDE- Federació al voltant de la Inspecció d'Educació en la nova Llei d'Educació" i va ser dictada per Esteban Martínez Lobato, President d'ADIDE- Federació.

Es varen constituir tres grups de treball sobre dels temes següents: "Orientació i atenció a la diversitat"; "Participació i direcció" i "Avaluació de centres i professorat". Aquests temes varen estar seleccionats en funció de les variacions introduïdes en l'avantprojecte de la LOE respecte de la Llei Orgànica de Qualitat de l'Educació.

No pretenc realitzar en aquestes línies una crònica de les Jornades, sols intentaré reflectir les conclusions dels diferents grups amb la finalitat que ens serveguen de referents d'anàlisi al llarg de l'any i com a preparació de les properes IX Jornades. Cal recordar, per altra banda, que sempre hem propiciat la reflexió i l'anàlisi dels temes que hem considerat importants al llarg de la nostra existència com associació professional, estant oberts a la participació i aportacions tant dels nostres associats com de la resta de companys de la Inspecció.

Referent a la direcció dels centres educatius i el procediment vigent a hores d'ara, el grup de treball que va debatre aquest tema no es mostrà d'acord amb el procediment previst en la LOQE per a la selecció i nomenament de la

En el marc de la Vila de Biar i al llarg dels dies 27 i 28 de gener, realitzarem les VIII Jornades de Formació de l'ADIDE -PV amb l'assistència de nombrosos inspectors e inspectores de les plantilles de Castelló, València i

direcció dels centres educatius. Cal destacar que emergiren internament dues postures divergents, una d'elles centrada en què hauria de ser l'administració la que nomenara directament, i la contrària que fora la comunitat escolar de cada centre la que elegira entre les candidatures presentades.

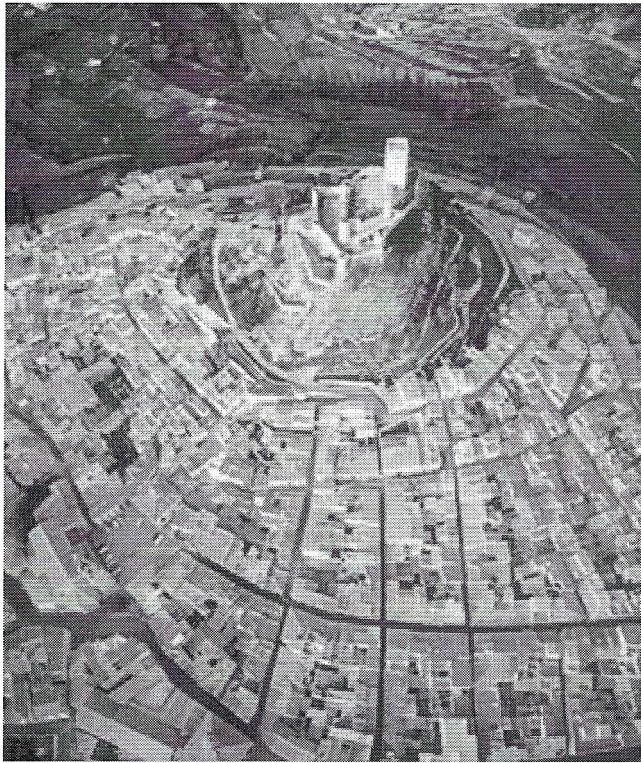
Malgrat això i davant el sistema mixt que es planteja a la Comunitat Valenciana s'acordaren unes demandes bàsiques que haurien d'orientar el rol de l'inspector en aquest procediment i que es centraren en:

- Que es respecten els principis de mèrit, capacitat i igualtat, mitjançant una valoració objectiva de les candidatures.
- Que la Inspecció ha de participar en totes les fases de selecció, tant en les comissions que afecten als centres de la seua circumscripció com en la fase de formació i pràctiques.
- Que cal destacar el caràcter professional de la Inspecció en les comissions de selecció amb un paper d'orientació tècnica.
- Que l'avaluació de les tasques directives ha d'estar atribuïda en exclusiva a la Inspecció d'Educació. Això haurà d'implicar necessàriament una especialització de la Inspecció en aquest tipus d'avaluació i la utilització d'una metodologia i instruments adequats.

Com una crítica general es considerà que l'existència de models diversos en tot l'Estat no ha propiciat una millora en els procediments de selecció i nomenament. Hauria de tendir-se a una homologació en totes la comunitats autònomes aprofitant les experiències que millor han funcionat tant en la selecció com en la formació de les persones encarregades de la direcció dels centres.

La idea de lideratge compartit en els equips directius, va ser una reflexió a destacar ja que fins al moment, l'administració només se centra en la figura de la direcció, oblidant que normalment el treball en els centres és de tot l'equip. En eixa línia tots coincidiren en la necessitat de l'orientació i assessorament als òrgans col·legiats dels centres: consell escolar, claustre de professorat i òrgans de coordinació didàctica, mitjançant les visites d'inspecció.

Respecte de l'atenció a la diversitat es va fer un repàs dels continguts des de l'exposició de motius de l'avantprojecte, en el que s'enuncia la concepció reformadora de la Llei, consistent en reforçar significativament un sistema d'oportunitats de qualitat per a tots, una configuració flexible, que s'adapte a les diferències individuals d'aptituds, necessitats, interessos i ritmes de maduració de les persones, els itineraris en l'ESO i el canvi de nom específiques per especials en matèria de necessitats educatives d'alumnat estranger, superdotat i amb discapacitat o per altres factors d'anàlegs efectes.

També s'analitzaren aquelles qualitats que tenen relació amb l'atenció a la diversitat que ha de complir el sistema educatiu, com ara: Equitat, element compensador, flexibilitat estructural i organitzativa, evaluació i autonomia dels centres, que ens remeten a l'atenció a la diversitat; s'abordaren tot seguit, els drets i deures de l'alumnat i dels pares i mares, en relació amb el principi d'assistència obligatòria i absentisme escolar i la repercussió que té sobre la permanència i promoció i el sistema educatiu de l'alumnat en situació de risc d'exclusió social.

Es va reprendre el tema de la permanència extraordinària en el sistema educatiu fins als 18 anys per a tot l'alumnat i la possibilitat d'ampliar aquest període fins als 21 anys en els centres d'educació especial. Enfront d'aquesta permanència fins als 21 es va assenyalar l'ambigüïtat de la formulació recollida en l'article 46.1 que podria supondre una seria discriminació, segons les particulars opcions de les distintes CCAA, per al major conjunt d'alumnat amb n.e.e. associades a condicions personals de discapacitat, història personal i escolar, i fins i tot alumnat amb necessitats de compensació educativa associades a circumstàncies tan diferents com poden ser l'adopció tardana, estrangeria, incorporació tardana, etc. En aquest apartat es va fer una anàlisi molt negativa de la radical discriminació de la ciutadania que viu a la Comunitat Valenciana respecte d'altres territoris de l'Estat, per la negativa a admetre la permanència extraordinària d'alumnes amb n.e.e d'un any més en educació infantil. Enfront d'aquesta situació, contradictòriament, la disposició que permet que el Batxillerat de 2 anys, puga ser cursat en 4 anys, obviant la possibilitat d'ampliar aquestes possibilitats en l'etapa obligatòria. L'etapa obligatòria que té 10 anys de durada s'amplia 2 anys; el Batxillerat postobligatori de 2 anys s'amplia en la mateixa durada. Si l'esperit de la llei és reformista haguera de fer real el principi que "no són els sistemes educatius els que tenen dret a un tipus d'alumnat sinó que és el sistema educatiu el qual ha de reformar-se

per a donar resposta a tots tipus d'alumnat".

En matèria d'avaluació en E. Primària es va observar que torna a situar-se la possibilitat de permanència un curs més en el mateix cicle quan un alumne no haja arribat als objectius, entenem que situant aquesta decisió en l'autonomia pedagògica dels centres i no en el reglamentisme burocràtic, contrari a la lògica del desenvolupament.

Respecte de l'Educació Secundària Obligatòria i referit a les mesures de reforç i suport, i especialment al previst per als cursos primer i segon, es va posar en tela de jutjament l'actual situació que pot ser considerada greu, per la manca de recursos o la remissió administrativa a fórmules burocràtiques impròpies per a "no" donar resposta a les necessitats de l'alumnat. En aquest context es valora com impertinent la remissió d'alumnes amb problemes d'aprenentatge a centres específics d'educació especial per la insuficiència de recursos en els IES.

Respecte de l'admissió d'alumnat recollida en l'article 72.3 en el que es concreta la no discriminació per raons ideològiques, religioses, morals, socials, de raça o naixement es va considerar que és més precís el Document per a Debat que l'avantprojecte, ja que aquell ho defineix amb major claredat ... "Tots els centres sostinguts amb fons públics participaran en l'escolarització equitativa de l'alumnat amb dificultats, amb necessitats educatives especials, immigrant o procedent de minories ètniques o culturals. Així mateix, compliran compromisos que eviten formes d'exclusió alienes a les finalitats del sistema educatiu, siga en l'entrada de l'alumnat o bé en la seva permanència".

Malgrat no poder ser abordats amb suficient amplitud tots els temes que componen l'espectre de la diversitat i a manera de conclusions percebudes podríem assenyalar que es va produir un grau de suficient consens als voltants de:

- Que la normativa estatal ha de garantir la inequívoca articulació dels articles 14,27 i 49 de la Constitució Espanyola per que no es produexquen situacions de discriminació negativa d'alumnat amb n.e. e per raó del seu domicili, en una CCAA, en els processos de flexibilització de l'escolarització.

- Que ha de fer-se un esforç per a garantir com mesura de discriminació positiva i d'igualtat per a l'alumnat amb n.e.e. la possibilitat de romandre en l'educació bàsica fins als 21 anys sense distinció per la naturalesa i grau de discapacitat.

- Que l'Educació Secundària Obligatòria, ha de ser dotada dels recursos necessaris perquè mitjançant formules flexibles puga organitzar la resposta educativa integrada en els IES, reajustant i evitant les opcions de derivació d'alumnat a subsistemes excloents.

- Que l'avaluació és una funció bàsica dels docents i ha de residir en l'equip educatiu del centre la decisió de la permanència o no en un cicle, garantint en tot cas el dret que assisteix a l'alumnat a aquesta permanència extraordinària per a l'adequada adquisició dels objectius.

INFORMACIÓ

PLATAFORMA REINVINDICATIVA MESURES PER A UNA INSPECCIÓ EDUCATIVA DE QUALITAT

L'Associació d'Inspectors d'Educació de País Valencià (ADIDE-PV) reivindica una millora de les condicions actuals de la Inspecció d'Educació per a aconseguir una inspecció professional que exerceixi les seves funcions amb objectivitat i independència i al servei d'una educació de qualitat.

1. Actualització normativa.

L'Administració educativa valenciana manté, sense canvis, una legislació sobre la Inspecció des de 1992. Amb posterioritat han aparegut normes estatals, d'obligat compliment per part de les autonomies, que no s'han recollit per part de la Generalitat Valenciana.

És necessària l'elaboració d'una normativa autonòmica que regule l'organització de la Inspecció educativa.

2. Indemnitzacions per raons de serveis.

Falta d'actualització de la normativa reguladora de la compensació per l'ús del vehicle particular. El Decret actual és de l'any 1997, sense que en cap any s'haja revisat les quantitats a percebre.

ADIDE-PV reivindica un increment de totes les quantitats a percebre que en el cas de les indemnitzacions per l'ús del vehicle particular deuria arribar almenys a 0,27 € per quilòmetre (actualment es percep 0,15 €/km)

3. Retribucions.

Igual que a la resta de funcionaris públics hauria d'establir-se

una clàusula per a la revisió salarial anual en funció de l'IPC, i un mecanisme compensador de la pèrdua del poder adquisitiu dels últims anys.

El complement específic hauria d'incrementar-se en un percentatge del 20 %.

4. Reglament de la Inspecció educativa.

ADIDE-PV reclama l'elaboració d'un Reglament de la Inspecció educativa en el qual es tinga en compte entre altres qüestions les següents:

- Caràcter docent del Cos d'Inspectors d'Educació
- Actualització del perfil del lloc de treball i de la RPT (Relació de llocs de treball d'Inspecció) que hauria de dependre de la Conselleria de Cultura, Educació i Esport.
- Regulació de la jornada laboral.
- Normativa de la borsa de treball d'Inspectors accidentals, d'acord amb els principis de publicitat, igualtat, mèrit i capacitat.

5. Pla de Formació.

Elaboració d'un Pla de Formació adequat a les necessitats del servei i de les funcions que té encomanada la Inspecció d'educació. La formació ha de ser un dret i un deure de la Inspecció d'Educació. La participació en accions formatives ha d'arribar a per igual a tots els membres de la Plantilla d'Inspecció, sense discriminacions de cap tipus.

CONVENI DE FORMACIÓ

El dia 28 de novembre de 2004 varem signar el conveni de col·laboració en matèria de formació del professorat entre ADIDE-PV i la Conselleria de Cultura, Educació i Esport. Iniciarem la tramitació en març, d'acord amb els objectius de treball de la Junta Directiva per al 2005 i ja és una realitat. Les properes Jornades en Gandia ja estaran certificades com de formació.

AVANÇ DE PROGRAMA DE LES PROPERES JORNADES D'ADIDE-PV DIES 2 I 3 DE FEBRER DE 2006, A GANDIA

"L'Avaluació diagnòstica versus avaluació del sistema?"

A falta de concretar alguns ponents, les previsions de calendari, horari i contingut, són les següents:

Dia 2 de febrer, dijous:

Recepció dels assistents: 9-10 h

Inauguració: 10,30 h

(A càrrec de les autoritats corresponents i la presidència d'ADIDE-PV)

Ponència Inaugural: 12 h.

"L'Avaluació externa als centres educatius" a càrrec (si es confirma la seu assistència) de **Carmen Maestro**, directora de l'INECSE

VESPRADA

Grups de treball: 16,30 h. – 18 h (o visita turística guiada per la ciutat de Gandia)

Conferència: 18h-19h (oberta a professorat que hi vulga assistir) "Informe PISA", a càrrec d' **Arturo Pérez Collera**, director de l'Institut d'Avaluació d'Astúries.

Visita guiada: 19,30- ...

Dia 3 de febrer, divendres:

Taula redona: 9,30 – 11,30

"L'avaluació diagnòstica en les autonomies: Estat de la qüestió"

País Basc (Josu Sierra); Comunitat de Madrid (...); Catalunya (Jesús Vinyas/Salvador Pallarés); País Valencià(...); Serà una exposició de mitja hora o tres quarts d'hora, per participant, un descans i un torn de paraules.

Descans: 11,30 -12 h

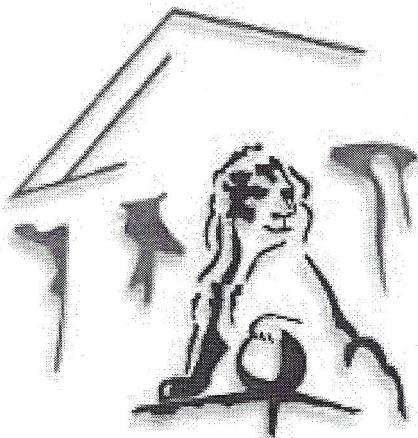
Debat: 12-13 h

VESPRADA

Assemblea anual d'ADIDE-PV: 17 h.

COMPARCENCIA DEL PRESIDENTE DE ADIDE-FEDERACIÓN ANTE LA COMISIÓN DE EDUCACIÓN DEL CONGRESO DE DIPUTADOS

Esteban Martínez Lobato, Presidente de Adide Federación.

Estimados compañeros de ADIDE Federación:

Como ya os anuncié ayer tuvo lugar la comparecencia de ADIDE Federación en la Comisión de Educación en el Congreso de los Diputados sobre el Proyecto de la Ley Orgánica de Educación.

Como estaba previsto a las 13 horas comparecí en representación de ADIDE a la invitación hecha por el Presidente de la Cámara, Sr. Marín, para exponer nuestro opinión sobre el Proyecto de la LOE.

La mesa estaba presidida por la Diputada del PSOE por Madrid, Doña Mercedes Cabrera, a la cual acompañaban las demás diputadas representantes de los partidos políticos. En frente, sentados, estaban los portavoces de los grupos parlamentarios, público y algún medio de comunicación (por ejemplo reconocí entre ellos a la agencia efe de noticias).

Como ya os comiqué el esquema de la comparecencia fue el previsto y ya anunciado: En primer lugar interviene el invitado a la comparecencia y después se abren ruedas de preguntas.

El texto de la comparecencia que hice os la adjunto en un archivo para que la podáis ver. Es el mismo que se repartió en un dossier a todos los diputados asistentes al acto, que además contenía dos anexos:

- I. El documento de referencia para un modelo de inspección de Adide Federación y
- II. Propuestas de Adide Federación al anteproyecto de la LOE, que todos conocéis y que en su día colgamos en nuestra red interna de ADIDE.

Mi intervención duró unos 25 minutos, a los cuales siguieron una rueda de preguntas que realizaron los portavoces del PP y PSOE. Los demás se abstuvieron de hacer preguntas.

La comparecencia en la primera parte estuvo en un estilo más formal al modo parlamentario. Este clima cambió, al menos para mí, cuando se produjo el turno de preguntas, algunas muy concretas y comprometidas pues los que preguntaban pedían hacer valoraciones y requerían estar ágil y dar respuestas oportunas. Las preguntas más comprometidas fueron, como no!, sobre las especialidades en la Inspección y el modelo de inspección. En todas ellas respondí de acuerdo con nuestro modelo de inspección y apoyándome en los documentos institucionales o en los acuerdos que como Junta Directiva de ADIDE tenemos.

Creo que esta invitación es simplemente el fruto de un trabajo realizado por ADIDE presentando diversos documentos, propuestas y alegaciones en este proceso de elaboración de la LOE (Propuestas para el debate, alegaciones al anteproyecto de LOE, participación en el Pacto Social de Educación y en el futuro Estatuto de la Función Pública Docente). Un trabajo de todos y, principalmente, de algunos compañeros de la Junta Directiva Federal.

Hemos trabajado duro presentando nuestros documentos a las autoridades del MEC, a los portavoces de Educación en el Congreso de los Diputados, a los Secretarios Generales Federales de los principales sindicatos de la enseñanza, hemos realizado ruedas de prensa e intervenido en los medios de comunicación y prensa,... y todo está dando su fruto. Por eso el acto de hoy no es más que un eslabón de una misma secuencia, pues no terminarán tampoco aquí nuestras actuaciones.

Creo que estamos abriendo caminos y que estamos dejando en alto el pabellón de ADIDE Federación. Es la primera vez que ADIDE y que la propia Inspección de Educación como tal (según me han dicho Inspectores Técnicos Centrales del MEC) están en la Comisión de Educación en el Congreso de los Diputados.

Eso es importante pues supone unas oportunidades y ocasiones para hacerse oír la Inspección en distintos foros y temas, pero principalmente también es importante porque la opinión de ADIDE pesa y cuenta para las instituciones, porque creo que ahora somos invitados y llamados a participar por otras instituciones, porque aportamos ideas y propuestas interesantes. Esto nos anima a seguir trabajando de igual manera.

No me quiero alargar más, y simplemente deciros que me hubiese gustado que todos vosotros hubieseis visto o estado en la comparecencia, fue un acto digno de ser recordado y que pasará como otros más a la historia de una organización profesional que avanza y crece: ADIDE Federación.

Un afectuoso saludo a todos.

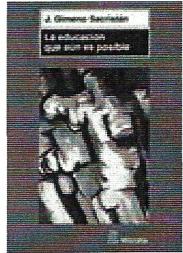

RESSENYA DE LLIBRES

per Santiago Estañán

José Gimeno Sacristán. La educación que aún es posible: ensayos acerca de la cultura para la educación.

Madrid: Morata, 2005.

L'autor analitza el comportament desitjable de les pràctiques educatives, davant els reptes d'un món en què la profunditat i la qualitat de la formació constitueixen la mesura del sentit i de l'abast real de la societat de la informació.

Jesús Alonso Tapia. Motivar en la escuela, motivar en la familia: claves para el aprendizaje.

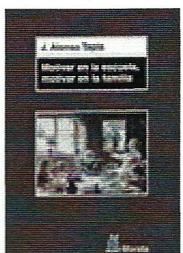
Madrid: Morata, 2005.

Aquest llibre descriu les raons personal que mouen a alumnes a esforçar-se per aprendre o, pel contrari, a afrontar l'activitat escolar intentant evitar tant l'esforç com les conseqüències negatives del fracàs.

VVAE. Mejorar procesos, mejorar resultados en educación.

Investigación europea sobre mejora de la eficacia escolar.

Bilbao. Coediten: MEC - Ediciones Mensajero, 2003.

Aquest llibre recopila una selecció dels materials completada amb una reflexió sobre els resultats de la investigació realitzada entre 1998 i 2001 dins del IV Programa Marc de la Unió Europea. La investigació se dut a terme en el marc del moviment d'investigació i pràctica educativa orientat a incrementar la qualitat de l'educació mitjançant la millora de l'eficàcia dels centres escolars (ESI-Effective School Improvement)

José J. Martí Ferrández. Utopías y desengaños en las políticas educativas de la II República.

València. Tirant lo Blanch, 2003.

En aquests moments de reformes educatives, pot resultar clarificadora una mirada atenta a la història que aquest llibre ofereix per recuperar alguna de les Utopies i desenganyos en les polítiques educatives de la II República espanyola. El tercer capítol està dedicat als canvis en la inspecció durant aquest període, les seues esperances i frustracions.

JOSÉ LUÍS NARCISO CAMPILLO, UNA VIDA DEDICADA A L'ENSENYAMENT

Salvador Valle

El proppassat 19 de març ens deixà José Luis Narciso Campillo.

Després de tota una vida dedicada a l'ensenyament i a l'educació en totes les parcel·les, una malaltia va impedir que el nostre company José Luis pogués gaudir de la merescuda jubilació, atès que va estar en actiu fins el termini que la legislació permet. Probablement aquesta va ser la seu recompensa perquè sempre va ser un treballador incansable. Així ho demostra la seu trajectòria. Amb molt esforç, conseqüència de l'època de la seu formació, es llicencià en Ciències Químiques exercint posteriorment com professor associat en la Universitat Literària, en la qual es va doctorar. Malgrat rebre ofertes de empreses privades va decidir opositar al Cos de Catedràtics, fa ara quaranta any,

i exercí com a tal en la Seu d'Urgell, Alcoy i Castelló, sempre assumint càrrecs directius. I es en Castelló on va rebre una distinció por la tasca desenvolupada al llarg d'aqueixos anys. Aquesta distinció, la Comenda d'Alfons X el Savi, li enorgullia especialment.. Des del lloc de Director de l'IES Ribalta de Castelló oposità a la Inspecció d'Educació, obtenint plaça en València on ha desenvolupat una ampla i reconeguda tasca com inspector, i on, fins i tot, va ser Cap del Servei. Al final de la seu carrera va presidir el Consell Escolar Valencià durant set anys, la qual cosa fa paleses la seu professionalitat i àlvula.

En definitiva, un exemple de vida de una persona de profunes conviccions dedicada a la seu família i amics i al seu treball.

LES NOSTRES ESCOLES

Trobada d'Escoles Valencianes - Crevillent 2001

CONSELL DE REDACCIÓ:

Carlos Rodríguez González

Santiago Estañán Vanacloig

Jesús Pellicer García

Valentín Velasco Laiseca

Disseny i edició: Carlos Rodríguez González

Supervisió lingüística: Jesús Pellicer

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Apartat de Correus 29 - 46080 València (L'Horta)

Fulls d'inspecció no s'identifica necessàriament amb els articles dels seus col·laboradors, ni els torna els originals no sol·licitats, ni hi manté correspondència.

fulls d'inspecció
associació d'inspectors d'educació del país valencià